

{jfallternative}518|content|There are no translations available.{/jfallternative}

Σχετικά με όσα συνέβησαν 44 χρόνια μετά την εξέγερση του 1973

«Όταν η συμφορά συμφέρει, λογάριζέ την για πόρνη».

Οδυσσέας Ελύτης

Είναι δύσκολο, πράγματι, όπως έχει αποδειχθεί πολλές φορές στο παρελθόν να αναδειχθεί η ουσιαστική διάσταση δυσάρεστων και ιδιαίτερα αρνητικών καταστάσεων, που προκύπτουν στα πλαίσια του κοινωνικού ανταγωνισμού, όταν οι αντιτιθέμενες πλευρές εμφανίζονται να διεκδικούν με φανατισμό για τον εαυτό τους τον τίτλο εκείνου, που πολεμά το απόλυτο κακό.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις και με την βοήθεια πλήθους τεχνικών της πολιτικής παρουσιάζεται σαν επιτακτική ανάγκη το «τελικό ξεκαθάρισμα των λογαριασμών», η «συντριβή» και η «εξαφάνιση» του αντιπάλου με κάθε μέσο.

Η ενδυνάμωση του φανατισμού, λόγου χάρη, διευκολύνει σε μεγάλο βαθμό στο να εξαφανισθούν οι ενδοιασμοί, που τυχόν υπάρχουν για την ανάληψη «ακραίων» μέτρων για την πάταξη των αντιπάλων. Βοηθάει, όμως, εξίσου και στην λήθη προηγούμενων καταστάσεων και του ρόλου ορισμένων όψιμων «εκκαθαριστών» της «σαπίλας», που όχι μόνο σε τίποτα δεν διαφέρουν από εκείνους, που καταγγέλλουν, αλλά αποτελούν αναμφίβολα και τους προπάτορές τους.

Είναι φανερό, ότι σ' αυτές τις καταστάσεις οι εξουσιαστικές λογικές δεν προκύπτουν στην πορεία, αλλά προϋπάρχουν, τα πολιτικά συμφέροντα και οι «ανίερες» πολιτικές συμμαχίες δεν συγκροτούνται από το πουθενά, αλλά ενδυναμώνονται περαιτέρω. Είναι αλήθεια, ότι η ικανότητα της αριστεράς να αφομοιώνει τις κοινωνικές αντιδράσεις και να στηρίζει τις συνολικότερες κυριαρχικές επιλογές είναι διαχρονική. Παρ' όλα αυτά στην ευρύτερη περίοδο της λεγόμενης κρίσης, που συνεχίζουμε να διανύουμε, μάλλον δεν έχουν εκτιμηθεί σε βάθος οι συνέπειες της ανάληψης ιδιαίτερων κρατικών καθηκόντων από έναν εσμό πάλαι ποτέ σταλινικών και στην συνέχεια λεγόμενων αναθεωρητών, οι οποίοι συνδιαχειρίζονται τις κρατικές υποθέσεις με ένα τμήμα της λεγόμενης σκληρής δεξιάς, και ένα σημαντικό μέρος του πάλαι ποτέ κραταιού Πασοκ.

Δεν είναι στόχος του συγκεκριμένου κειμένου να αναλυθεί διεξοδικότερα ο ιδιαίτερος αυτός ρόλος της αριστεράς, κομμουνιστικής ή μη, στην ανασυγκρότηση της πολιτικής και οικονομικής ελίτ, και βέβαια στην κοινωνική αποδοχή των σκληρότατων όρων καθυπόταξης, που έχουν επιβάλλει διεθνή κυριαρχικά κέντρα (ΔΝΤ, ΕΕ, ΕΚΤ κα). Όμως, οφείλουμε να τονίσουμε πως δεν είναι τυχαίο ότι παραμένουν ο μακροβιότερος διαχειριστής της λεγόμενης μνημονιακής εποχής, δηλαδή σε μια παρατεταμένη περίοδο βαθύτατων μεταβολών τόσο στο «εσωτερικό» όσο και στο «εξωτερικό» κοινωνικό, πολιτικό και οικονομικό περιβάλλον.

Οι άριστοι γνώστες, λοιπόν του εσωτερικού του κινήματος, διευκολύνονται στο έργο τους όχι μόνο εξ αιτίας του γεγονότος ότι διατηρούν στο ακέραιο τους διαύλους μ' αυτό, ούτε επειδή έχουν ενσωματώσει πλήρως τους χρήσιμους και πολύπειρους μεσάζοντες.

Στην πολιτική πρώτα και πάντα σημασία έχουν η ισχύς, τα πολιτικά ανταλλάγματα που μπορούν να μπουν στο «τραπέζι» φανερά ή κρυφά και βέβαια τα περιθώρια λειτουργικής άσκησης εκβιασμών. Φθάνει βέβαια οι εκάστοτε εκβιαζόμενοι να τυγχάνουν οι κατάλληλοι άνθρωποι, που βρίσκονται στις κατάλληλες θέσεις και έχουν ιδιαίτερες «ανάγκες»...

«Το να μην κάνεις τίποτα είναι καλύτερο

από το να είσαι πολυάσχολος κάνοντας τίποτα».

Λάο Τσε

Είναι προφανές, πλέον, ότι εφέτος η επέτειος μνήμης για την εξέγερση του 1973 είχε τελείως διαφορετική μορφή και τροπή. Τα επιφαινόμενα είναι λίγο ως πολύ γνωστά τόσο από τις ανακοινώσεις που εκδόθηκαν, όσο και από τα όσα συνέβησαν κάτω από το φως, παρ' ότι έδειχνε πως αυτό συνεχώς λιγόστευε. Για τα αφανή δεν χρειάζεται να ασχοληθεί κάποιος, επειδή θα αποτελούσαν εικασίες και αντί να διευκολύνουν την κατανόηση θα αύξαναν την σύγχυση. Θα ασχοληθούμε, επομένως με αυτά που βρίσκονται υπό το φως, όσο θαμπή ή σκοτεινή καταγωγή κι αν έχουν.

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Ένα σύνολο ανθρώπων ανέλαβε από τις πρωϊνές ώρες της Τετάρτης 15 Νοεμβρίου να προχωρήσει στην κατάληψη του ΕΜΠ προτάσσοντας

την αλληλεγγύη τους, στα αιτήματα των απεργών πείνας μελών του Επαναστατικού Αγώνα, στα αιτήματα των φυλακισμένων και στους μετανάστες-μετανάστριες που διώκονται. Ανεξάρτητα εάν κάποιος διαφωνεί ή συμφωνεί με τον τρόπο πραγματοποίησης της κατάληψης, αυτό που έχει σημασία είναι ότι κάθε αναλαμβανόμενη ενέργεια μέσα στον κοινωνικό χώρο δεν μπορεί παρά να έχει σχέση με τον κοινωνικό ανταγωνισμό. Επομένως, ως τέτοια θα πρέπει να αναγνωρισθεί και η κατάληψη του Πολυτεχνείου, που προσέδιδε και ορισμένα χαρακτηριστικά μεταξύ των οποίων και η επίκληση στην σύγκρουση και την εξέγερση. Βεβαίως, μία τέτοιου είδους επίκληση θέτει υποχρεώσεις, οι οποίες εφ' όσον δεν εκπληρωθούν αναδεικνύουν μια πολιτική, αν όχι πολιτικάντικη συμπεριφορά, αποσυνδεδεμένη από την αναρχική απελευθερωτική πορεία.

Η συγκρουσιακή και εξεγερτική δράση για να είναι μία συμβολή στην συνολική απελευθερωτική προσπάθεια οφείλει να συμπορεύεται με τις εντάσεις και τις διαθέσεις, που αναδεικνύει ο ευρύτερος κοινωνικός χώρος, χωρίς να αγνοείται ο παράγοντας του αναρχικού ήθους σ' αυτές τις καταστάσεις. Η κατανόηση αυτών των εντάσεων και διαθέσεων μπορεί να προκαλέσει συνθέσεις και επομένως συγκρουσιακά και εξεγερσιακά αποτελέσματα, εφ' όσον διατηρείται στη μνήμη η γνώση των ήδη δεδηλωμένων αντιθέσεων. Η περιπτώσεις των δρώντων «ατομικά εξεγερμένων», στο βαθμό που πράγματι μπορούν να διαρκέσουν, αποτελούν ασύνδετες καταστάσεις, ακόμη και όταν καταλήξουν σε χαλαρές ομαδοποιήσεις, ανίκανες όχι απλά να αντιμετωπίσουν την όποια επερχόμενη καταστολή, **κ άτι που όπως φαίνεται συνέβη και στην προκειμένη περίπτωση σε ένα τμήμα των συμμετασχόντων στην κατάληψη**, αλλά ανοίγοντας τον δρόμο στην συντριβή, στον ευτελισμό οποιουδήποτε εγχειρήματος και τελικά στην ενδυνάμωση των γενικότερων εξουσιαστικών βλέψεων.

Είναι, επίσης, φανερό ότι όποιος **δεν αρνείται την πολιτική στο σύνολο της**, τότε απλά... πολιτικολογεί ακολουθώντας, ηθελημένα ή αθέλητα, το μονοπάτι της εξαπάτησης στον περίγυρό του, αλλά και ευρύτερα. Η μερικότητα, η περιπλοκή, η ασάφεια και η χειραγώγηση είναι αυτά που χαρακτηρίζουν κάθε μορφή άσκησης πολιτικής.

Από την πλευρά της η **Επιτροπή Εορτασμού** της 17ης Νοέμβρη σε ανακοίνωσή της ανέφερε ότι φυσικός χώρος των εκδηλώσεων για την επέτειο «είναι ο ιστορικός χώρος του ΕΜΠ», ενώ έθεσε σαν «προϋπόθεση για τον εορτασμό του Πολυτεχνείου την ελεύθερη και ανεμπόδιστη πρόσβαση του λαού και της νεολαίας στους χώρους του ΕΜΠ» προσθέτοντας ότι «
η κατάσταση που έχει διαμορφωθεί πρέπει να λυθεί με πολιτικούς όρους και στη βάση του νοήματος της εξέγερσης του Νοέμβρη και όχι με μέσα καταστολής
».

Την κατάληψη, ακολούθησαν οι χλιαρές συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας των κομματικών παρατάξεων και του ΚΚΕ. Αξιοσημείωτη, πάντως, είναι η τήρηση χαμηλών τόνων στην ανακοίνωση του Γραφείο Τύπου του ΚΣ της ΚΝΕ, όπου αναφέρεται σε «*μία ομάδα που καμία σχέση δεν έχει με το φοιτητικό, σπουδαστικό, μαθητικό, γενικότερα με το εργατικό - λαϊκό κίνημα, εμποδίζει τον αγωνιστικό εορτασμό της εξέγερσης του Νοέμβρη του '73*». Πού άραγε να πήγαν εκείνες οι λάβρες ανακοινώσεις, περί «προβοκατόρων», «αναρχοφασιστών», «εχθρών του λαού», κ.ο.κ.;

Όταν οι κομματικές παρατάξεις συγκεντρωμένες έξω από το Πολυτεχνείο ζητούσαν να μην καταλυθεί το άσυλο, δηλαδή να μην επέμβει το κράτος και η Σύγκλητος δήλωνε αδυναμία να ελέγξει την κατάσταση, προφανώς και ήταν βέβαιες (ιδιαίτερα μετά την ανακοίνωση της Ταξικής Αντεπίθεσης) ότι η κατάληψη θα έληγε με άλλο τρόπο, που δεν θα είχε, βέβαια, σχέση με μία απευθείας σύγκρουση με τους καταληψίες.

Στις 15-11-2017 σε ανακοίνωση του NAP και της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση, μεταξύ άλλων, αναφέρεται:

«Οι φετινές εκδηλώσεις του Πολυτεχνείου μέχρι στιγμής αμαυρώνονται από την τραμπούκικη παρουσία στον ιστορικό του χώρο ομάδων δήθεν αναρχικών. Από τα ξημερώματα της Τετάρτης 15/11 **ομάδες παρακρατικών έχουν εισβάλει στο χώρο και απειλούν μέλη των φοιτητικών συλλόγων, εργατικών συλλογικοτήτων, οργανώσεων και κομμάτων της Αριστεράς**

πως αν επιχειρήσουν να μπουν στο χώρο για να ξεκινήσουν τον εορτασμό θα επιτεθούν με μολότοφ και μαχαίρια. Στην ανακοίνωση μάλιστα, που εξέδωσαν

ξεκαθαρίζουν, πως στόχος τους είναι να μην έχουν παρουσία στο χώρο του πολυτεχνείου οι φορείς του μαζικού κινήματος και της Αριστεράς.

Άξιος ο μισθός τους!

Την καλύτερη υπηρεσία προσφέρουν στα αφεντικά τους

που δεν είναι άλλος από το κράτος, την κυβέρνηση και την Αμερικάνικη Πρεσβεία

. Από την σημερινή εικόνα του πολυτεχνείου ο μόνος που ευνοείται είναι όσοι θέλουν να σβηστεί από την μνήμη των εργαζομένων και της νεολαίας το εξεγερτικό μήνυμα του Νοέμβρη

».

Στην ίδια ανακοίνωση συμπεριλαμβάνεται και συγκεκριμένη πρόταση:

«Ως ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και νεολαία ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ **καλούμε όλες τις δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής Αριστεράς, καθώς επίσης και τις μαχόμενες πολιτικές δυνάμεις του κινήματος να πάρουμε από κοινού την πρωτοβουλία μέσα στους φορείς του μαζικού φοιτητικού και εργατικού κινήματος για να ανοίξει το Πολυτεχνείο για τον λαό**

, να γίνει πραγματικό κέντρο ανάπτυξης του κινήματος. Να ξανααποτελέσει το Πολυτεχνείο χώρο μαζικής συνάντησης της νεολαίας που δεν χωρά στα σχέδια κυβέρνησης - ΕΕ - ΔΝΤ - κεφαλαίου και του μαχόμενου εργαζόμενου κόσμου. ▣ Προτείνουμε **κοινή συγκέντρωση**

Πέμπτη 16/11 στις 4.00 μμ στην πλατεία Κάνιγγος για αντικυβερνητική

-αντιαμερικανική διαδήλωση για ανοιχτό Πολυτεχνείο

με κατάληξη στο χώρο για το άνοιγμά του στο λαό. Είναι στιγμή ευθύνης για όλους. Δεν είναι ώρα για κομματικές ή ατομικές επιλογές. Η ιστορία θα μας κρίνει αυστηρά!

»

Στην συνέχεια, δημοσιοποιείται η ανακοίνωση της Ταξικής Αντεπίθεσης, αυτών οι οποίοι ανέλαβαν να καταλύσουν την κατάληψη χαρακτηρίζοντας τους καταληψίες «*μια δράκα ατόμων που, ικανοποιώντας τους πιο μύχιους πόθους του συστήματος εξουσίας, κρατούν ως άλλοι Εκοφίτες κλειστές τις πύλες του Πολυτεχνείου από τις 15/11*

», ενώ μεταξύ άλλων αναφέρουν ότι: «

Η διαχρονική του καπηλεία (σημ. του Πολυτεχνείου) από τις κυβερνήσεις και τα κόμματα του καθεστώτος δεν μπορεί να αποτελεί άλλοθι κάθε αντικινηματικής, αντιαναρχικής και αντικομμουνιστικής σχέτας για να επιβάλλει τη φασίζουσα ιδεολογία της στο κίνημα. Για τους αναρχικούς και τους κομμουνιστές, για τα εργατικά σωματεία και τους φοιτητικούς συλλόγους, για τις πολιτικές οργανώσεις του αναρχικού χώρου και της Αριστεράς το Πολυτεχνείο είναι ο φυσικός τους χώρος. Τον έχουν υπερασπιστεί από τους φασίστες και τις δυνάμεις καταστολής με το αίμα τους. Και το ίδιο θα κάνουν αν χρειαστεί και τώρα απέναντι σε ένα ανεκδιήγητο συνονθύλευμα που ευτελίζει την κοινωνική σύγκρουση, κανιβαλίζοντας πάνω στο κίνημα και την ιστορία του

».

Θα υπογραμμίσουμε την αναφορά σε εργατικά σωματεία και φοιτητικούς συλλόγους γενικά, όπου προφανώς συμπεριλαμβάνονται και αυτά που ανήκουν στο ΚΚΕ, το οποίο, όπως ήταν αναμενόμενο, δεν... καταδέχτηκε να προσέλθει στον χώρο. Η παράδοση της διαχείρισης του Πολυτεχνείου, που μεταβιβάσθηκε στα μέλη των υπόλοιπων κομμουνιστικών και αριστερών ομάδων μιλά από μόνη της. Ακολούθησε το πέρασμα του Πολυτεχνείου στις δυνάμεις των ΜΑΤ, για φύλαξη. Όλα καλά κι όλα ωραία!

Σε νέα ανακοίνωση του το ΝΑΡ αναφέρει: «Άνοιξαν την Πέμπτη το μεσημέρι οι πύλες του Πολυτεχνείου στην οδό Πατησίων μετά από κινητοποίηση δυνάμεων του κινήματος. Το ΝΑΡ και η νΚΑ έδωσαν το παρών, όπως επίσης το ΚΚΕ μ-λ, το ΕΕΚ, η "ταξική αντεπίθεση" κ.ά. οργανώσεις της μαχόμενης αριστεράς και του λαϊκού κινήματος. Μαζική ήταν η παρουσία **μ πλοκ φοιτητικῶ ν συλλόγων της Αθήνας**

που μπήκαν στο χώρο του Πολυτεχνείου και συγκεντρώθηκαν μπροστά στο μνημείο και το προαύλιο της Πατησίων. Εκεί διαβάζονταν οι αποφάσεις των Γενικών Συνελεύσεων των Συλλόγων, ενώ αργότερα ξεκίνησε η κατάθεση στεφανιών. Λίγο μετά τις 6.30

στεφάνι στο χώ ρο του Πολυτεχνείου κατέθεσε αντιπροσωπεία της ΚΣΕ της

ΑΝΤΑΡΣΥΑ».

Από την άλλη, υπάρχει η ανακοίνωση αυτών που απέμειναν στο Πολυτεχνείο (ένα μέρος αποχώρησε μετά την τύποις κατάλυση της κατάληψης) στην οποία γράφουν: *«Αφήσαμε ένα σημαντικό έδαφος του αγώνα στην επέλαση της καμουφλαρισμένης καταστολής, ενώ η καρδιά μας ήταν δοσμένη στη σύγκρουση με το κράτος. Ήταν μια βαριά, αλλά πολιτικά αναγκαία απόφαση. Κρίναμε ότι δεν αναλογούσε στο σώμα αυτής της κατάληψης, στους νέους συντρόφους και τους αλληλέγγυους από άλλα μέρη του κόσμου να σηκώσουν την ευθύνη μιας ευθείας σύγκρουσης με τον πολιτικό ηγεμονισμό στο ελλαδικό κίνημα. Παρότι όλοι οι σύντροφοι αναγνωρίζουμε την ιστορική αναγκαιότητα της υπεράσπισης του αγώνα* ».

Πρόκειται για μία σαφώς αλλοπρόσαλλη τοποθέτηση που αφ' ενός εκδηλώνει απερίφραστα την διαχωρισμένη αντιμετώπιση της εξουσίας, ενώ ταυτόχρονα αναγνωρίζει την ιστορική αναγκαιότητα υπεράσπισης του αγώνα (;) αλλά και την ύπαρξη πολιτικού ηγεμονισμού στο κίνημα. **Όταν, όμως, κάποιος στρέφεται ενάντια σε μία από τις μορφές εξουσίας και όχι σε κάθε μορφή της, τότε είναι έτοιμος να αποδεχθεί μία άλλη.** Στην ουσία τα όσα κατατίθενται προσπαθούν να δικαιολογήσουν μάλλον μία προειλημμένη απόφαση παράδοσης του χώρου, δεδομένου ότι δεν υπήρξε μία «καμουφλαρισμένη» αλλά αποκάλυπτη απειλή καταστολής, όπως δείχνει και το απόσπασμα του κειμένου της Ταξικής Αντεπίθεσης. Η δε σιγουριά με την οποία κινήθηκαν οι περίπου 150 της πορείας από την πλατεία Εξαρχείων στο Πολυτεχνείο επιβεβαιώνει την δεδομένη παραδοχή των προαποφασισμένων από τμήμα των καταληψιών.

Ενδεικτικό των παραπάνω είναι το γεγονός ότι το τμήμα των καταληψιών που παρέμεινε στο Πολυτεχνείο μεταβλήθηκαν σε καταληψίες μίας αίθουσας και προχώρησε σε συνέλευση σε ταυτόχρονο χρόνο και χώρο (κτίριο Γκίνη) με εκείνους τους οποίους εγκαλούσε για την διάλυση της κατάληψης και μάλιστα υπό την περιφρούρηση των αριστερών, που έλεγχαν

ήδη τις πύλες του Πολυτεχνείου (!!!). Μ' άλλα λόγια οι αριστεροί περιφρουρούσαν τους «παρακρατικούς», που έκαναν συνέλευση στου Γκίνη, δηλαδή στο ίδιο κτίριο με εκείνους που τους χαρακτήρισαν «Εκοφίτες»... Ιστορίες κινηματικής σχιζοφρένειας, ή πολιτικών ισορροπιών; Διαλέγετε και παίρνετε...

Όπως λέει και μια παροιμία «*όλοι κοιτάζουν τον καυγά και η γριά το μέλι*». Γιατί εκείνο που αναδεικνύεται μετά από όσα συνέβησαν είναι η εξουσιαστική λογική, η δύναμη της επιβολής παρά την μη άμεση εμπλοκή του κράτους. Στα συμβάντα της 15 και 16 Νοεμβρίου το κράτος αποκόμισε τα μέγιστα οφέλη, δεν χρειάστηκε να επέμβει, αλλά «διέβη τον ποταμό αβρόχους ποσίν», η δε εξέλιξη των καταστάσεων έλαβε την επιθυμητή τροπή για το καθεστώς των Συριζανελ, δεδομένου ότι ευνοήθηκε ο ευρύτερος κρατικός σχεδιασμός.

Ένα μέρος του είναι η αναδιάταξη του χώρου των Εξαρχείων στην οποία περιλαμβάνεται εδώ και καιρό η αποκατάσταση της τάξης. Η διαπλοκή είναι συστατικό της εξουσίας και της διαμάχης για αυτήν. Σ' αυτήν την διαμάχη λίγοι είναι εκείνοι οι οποίοι αντιλαμβάνονται την ευρύτητα των κρατικών σχεδίων που περιλαμβάνουν το στρίμωγμα κάτω από την ομπρέλα κηδεμονίας των συνασπισμένων δυνάμεων, όλων όσων είναι τυχόν πρόθυμοι να εξυπηρετήσουν το εκάστοτε καθεστώς ιδιαίτερα όταν έχει αριστερή μορφή, ενώ η ενοποίηση των λεγόμενων πολιτιστικών και πολιτισμικών χώρων ευρίσκεται καθ' οδόν.

Αυτή η ενοποίηση περιλαμβάνει το Αρχαιολογικό Μουσείο και το Πολυτεχνείο και κατά συνέπεια την κατάργηση των όποιων δραστηριοτήτων πραγματοποιούνται στο ΕΜΠ, συμπεριλαμβανομένου και του τριημέρου μνήμης για την εξέγερση του 1973. Προκειμένου να επιτευχθεί ο στόχος θα πρέπει να εξαλειφθεί ο τριήμερος εορτασμός και η πορεία προς την Αμερικανική πρεσβεία (Βλ. σχετικό κείμενο των Κώστα Αναγνωστόπουλου και Πάνου Ερμειδη, στο protagon.gr στις 16 Νοεμβρίου 2017, όπου μεταξύ άλλων προτείνεται ότι «Το πρώτο που πρέπει να γίνει είναι να πάψει να πραγματοποιείται η πορεία. Φυσικά, δεν εννοούμε με αστυνομικού τύπου απαγορεύσεις, αλλά με σύμφωνη γνώμη των

εμπλεκομένων...

». Σχετικά δε, με τις διάφορες αναφορές για «κλείσιμο» - μεταφορά του ΕΜΠ, έχουμε εκτενώς γράψει στο κείμενο

Χίλιες «νίκες», δεν αξίζουν όσο μια ήττα...,

[ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 167, Ιανουάριος 2017](#)

)

Πέρα από αυτό μπορούμε να κατανοήσουμε ότι τα όσα έγιναν κατά το τριήμερο αυτό είναι ό,τι καλύτερο για τους σχεδιασμούς των κρατιστών ορισμένοι εκ των οποίων δεν δίστασαν να λοιδωρήσουν με τον χειρότερο τρόπο την όλη κατάσταση.

«Πάντως οι επιχειρηματίες της Ντίσνεϊλαντ της εξέγερσης που στήθηκε στο Πολυτεχνείο με απογοήτευσαν για μια ακόμη φορά. Ήλπιζα πως θα κρατήσουν μερικές ημέρες ακόμη τις φεστιβαλικές εκδηλώσεις τους και πως φέτος τουλάχιστον θα γλιτώναμε από τον διασυρμό της επετείου που συντελείται κοινή συναινέσει, και με άκρα συνέπεια κάθε χρόνο. Τους ξύλινους επικήδειους, τη λιτανεία με τη σημαία, τα λείψανα των συνθημάτων και την πορεία. Και γιατί η αστυνομία δεν κύκλωσε τον αποκλεισμένο χώρο για να συλλάβει όσους μπορεί, κι ας τους αφήσει παρακάτω. Μη μου πείτε ότι με τέτοιο λίνε οι τιμές της δικής μας Ντίσνεϊλαντ δεν θα ανέβαιναν κατακόρυφα στη διεθνή αγορά της εξέγερσης ;» (18-11-2017, Καθημερινή Τ. Θεοδωρόπουλος, Η Ντίσνεϊλαντ της εξέγερσης).

Είναι, επίσης, προφανές ότι αυτές οι καταστάσεις δεν αφορούν την αναρχία ακόμη και στο βαθμό που προσπαθούν να την θίξουν ή να την εντάξουν στους πολιτικούς σχεδιασμούς τους.

Σημείωση 1: Σε ό,τι μας αφορά τονίζουμε ότι κανείς δεν μας εμπόδισε στο να πραγματοποιήσουμε το προγραμματισμένο διήμερο αναρχικών εκδηλώσεων στο χώρο του Πολυτεχνείου. Ήταν απόφασή μας καθώς και των συντρόφων της Αναρχικής Αρχαιοθήκης λόγω της μη συμφωνίας μας με την απόφαση και το περιεχόμενο της κατάληψης. Για αναρίθμητους, επίσης, λόγους που αναδεικνύονται και μέσα από το κείμενό μας, δεν θα μπορούσαμε να προβούμε στην πραγματοποίηση της εκδήλωσής μας κατά την δεύτερη μέρα.

Σημείωση 2: Επαναλαμβάνουμε το γνωστόν και σαφές ότι η Συσπείρωση Αναρχικών και η Αναρχική Αρχαιοθήκη δεν είναι και δεν θέλουν να ονομάζονται πολιτικές ομάδες.

Συσπείρωση Αναρχικών

21 Νοεμβρίου 2017